

STEPHEN KING

INŠTITÚCIA

Ktoré zlo je menšie?

STEPHEN KING

INŠTITÚCIA

Preložila Marína Gálisová

IKAR

Stephen King
THE INSTITUTE

Copyright © 2019 by Stephen King
All rights reserved.
Translation © 2020 by Marína Gálisová
Jacket design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7314-6

*Venujem svojim vnukom:
Ethanovi, Aidanovi a Ryanovi*

Vtedy Samson vzýval Hospodina a prosil: „Pane, Hospodin! Spomeň si na mňa a ešte raz mi daj predošlú silu, Bože, nech sa vypomstím Filištíncom...“

Nato Samson pevne objal oba prostredné stĺpy, na ktorých spočívala stavba, jeden pravou a druhý ľavou rukou, a oprel sa o ne.

Povedal: „Nech zomriem spolu s Filištíncami.“ Celou silou sa oprel a dom spadol na kniežatá i na všetok ľud, čo bol v ňom. Mŕtvych, ktorých usmrtil, keď zomrel, bolo viac ako tých, čo usmrtil zaživa.

Kniha sudcov, 16. kapitola

Kto by zvedol na hriech jedného z týchto malých... pre toho by bolo lepšie, keby mu zavesili na krk mlynský kameň a potopili ho do morských hlbín.

Evanjelium podľa Matúša, 18. kapitola

Podľa Národného centra pre nezvestné a zneužívané deti je každý rok v USA hlásené zmiznutie zhruba 800 000 detí. Väčšina z nich sa nájde.

Tisíce sa nenájdu.

NOČNÝ STRÁŽNIK

1

Polhodinu po tom, čo mal let aerolíniek Delta s Timom Jamiesonom na palube vyštartovať z Tamy za oslnivými neónmi a mrakodrapmi New Yorku, lietadlo stále parkovalo pri bráne.

Keď doň vošiel zamestnanec Delty a plavovlasá žena s preukazom ochrankárky zaveseným na krku, z úst pasažierov natlačených v turistickej triede sa v zlej predtuche vydralo mrzuté mrmlanie.

„Poprosím o pozornosť!“ zvolal chlapík z Delty.

„Ako dlho budeme meškať?“ spýtal sa ktosi. „Nechodte okolo horúcej kaše.“

„Odklad štartu bude krátky a kapitán vás chce ubezpečiť, že priletíte v podstate podľa plánu. Na palubu však potrebuje prísúpiť jeden federálny úradník, takže budeme potrebovať niekoho, kto sa v jeho prospech vzdá svojho miesta.“

Odpoveďou mu bolo kolektívne úpenie a Tim uvidel, ako niekoľko ľudí pre prípad hádok zapína mobily. V takýchto situáciách sa občas strhli hádky.

„Aerolínie Delta vám ponúkajú letenku zdarma na najbližšie lietadlo do New Yorku, ktoré letí zajtra ráno o šesť štyridsaťpäť...“

Znovu zaúpeli. „To ma rovno zastrelte,“ zašomral ktosi nahlas.

Zamestnanec Dely pokračoval akoby nič. „Na dnešnú noc dostanete grátis kupón do hotela plus štyristo dolárov v hotovosti. Dobrá ponuka, ľudia. Kto ju prijme?“

Nikto sa nehlásil. Plavovlasá ochrankárka mlčala, len si obzerala preplnenú kabínu turistickej triedy vševidiacimi očami, ktoré však pôsobili ako bez života.

„Osemsto,“ zvýšil sumu zamestnanec Dely. „K tomu hotel a letenka grátis.“

„Hovorí ako moderátor kvízu,“ zafučal muž v rade pred Timom.

Stále sa nikto nehlásil.

„Tisícštyristo?“

Stále nikto. Tim si povedal, že je to zaujímavé, ale veľmi prekvapivé. Nešlo len o to, že vstávať na lietadlo, ktoré vzlieta o trištvrte na sedem, je nekresťanské. Väčšinu ostatných cestujúcich v turistickej triede tvorili rodiny, ktoré sa vracali domov z rozličných floridských atrakcií, páriky spálené po prehnanom pobyte na pláži a telnatí červení naštvane vyzerajúci chlapi, ktorí mali asi vo Veľkom jablku biznis hodný podstatne viac ako štrnásť stoviek.

Niektorí ďaleko vzadu zakričali: „Pridajte kabriolet Mustang, výlet do Aruby pre dvoch a venujeme vám obe naše miesta!“ Reakciou bol smiech. Neznal veľmi priateľsky.

Zamestnanec Dely pozrel na plavovlásku s preukazom, ale ak dúfal, že mu pomôže, tak márne. Ďalej si obzerala okolie, pohybovala iba očami. Vzdychol a prihodil: „Tisícšesťsto.“

Tim Jamieson z ničoho nič zatúžil vypadnúť z lietadla a na sever sa dopraviť autostopom. Hoci mu ten nápad doteraz nikdy nezišiel na um, zistil, že si vie predstaviť sám seba, ako to urobí, a veru úplne jasne. Aha, stojí na ceste číslo 301 niekde uprostred okresu Hernando a dvíha palec k nebu. Je horúco, roja sa mušky, bilbord robí reklamu nejakému pokútnemu advokátovi, pieseň *Take It on the*

Run znie z magnetofónu na betónovej tvárnici, ktorá tvorí schodisko k neďalekému karavanu, kde si chlap bez trička umýva auto, a časom príde farmár John a zvezie ho v pikape s prirobenou ohrádkou, melónmi na korbe a figúrkou Ježiša magnetom prichytenou na prístrojovej doske. Keš vo vrecku ani nebude to najlepšie. Najlepšie bude stáť tam sám, celé kilometre od tejto sardinkovej konzervy, kde sa bijú arómy parfumov, potu a laku na vlasy.

To druhé najlepšie však bude potiahnuť si zo štátneho cecka zopár dolárov navyše.

Vystrel sa do svojej úplne normálnej výšky 178 centimetrov, potisol si okuliare na nose vyššie a zdvihol ruku. „Dajte dve tisícky, pane, hotovostnú náhradu za letenku a toto miesto je vaše.“

2

Kupón napokon patril k lacnému hotelu, ktorý stál pri konci najpoužívanejšej dráhy celého Medzinárodného letiska v Tampe. Tim zaspal za hukotu lietadiel, prebudil ho rovnaký hukot, zišiel dole a dal si natvrdo uvarené vajce a dva gumovité lievance z bufetových raňajok, ktoré mal tiež grátis. Hoci jedlo malo ďaleko od gurmánskej kvality, Tim sa poriadne napchal a vrátil sa do svojej izby, aby počkal do deviatej, kým sa otvoria banky.

Darovanú hotovosť mu vydali bez ťažkostí, lebo banka o jeho príchode vedela a šek bol vopred schválený – nemal totiž v úmysle čakať v hotelíku ani o hodinu dlhšie. Vybral si svoje dve tisícky v päťdesiatkach a dvadsiatkach, poskladal si ich do ľavého predného vrecka, prebral si od bankovej ochranky dočasne odloženú cestovnú tašku, zavolať si Uber a odviezol sa do Ellentonu. Tam zaplatil šoférovi, podišiel k najbližšej tabuli s nápisom 301-N a vystrčil palec. O päť-

násť minút ho vzal do auta starý chlap v reklamnej šiltovke. Na korbe pikapu neviezol melóny a nemal ju nadstavenú drevenou ohrádkou, ale inak to dosť zodpovedalo jeho vízií zo včerajšieho večera.

„Kam máte namierené, vedúci?“ spýtal sa starec.

„Nuž,“ odpovedal Tim, „časom do New Yorku. Zrejme.“

Starec vyplul z okna prúd slín poznačených žuvacím tabakom. „Preboha, načo by tam niekto, kto má rozum v hlave, chodil?“ zatiahol s južanským prízvukom.

„Fakt neviem,“ odvetil Tim, hoci to vedel – starý kamarát z armády mu povedal, že Veľké jablko ponúka veľa príležitostí pre súkromných ochrankárov a niektoré firmy budú prikladať väčšiu váhu jeho skúsenostiam ako tomu debaklu s Rubom Goldbergom, ktorý ukončil jeho policajnú kariéru na Floride. „Len dúfam, že dnes večer budem v Georgii. Možno sa mi tam zapáči.“

„To už hej,“ prikývol starec. „Georgia nie je zlá, najmä ak máte rád broskyne. Mňa z nich preháňa. Nevadí vám muzika, há?“

„Vôbec nie.“

„Ale bacha, púšťam si ju nahlas. Som totiž trochu nahlučný.“

„Ja som rád, že sa veziem.“

Nepustil REO Speedwagon, ale Waylona Jenningsa, Timovi to však vyhovovalo. Po Waylonovi nasledoval Shooter Jennings a Marty Stuart. Dvaja muži v zablatenom Dodge Rame počúvali a pozorovali, ako sa pred nimi odvíja cesta. Po stovke kilometrov chlapík zastal na krajnici, brnkol si do šiltu a zažlelal Timovi *fájn deň*.

Tim sa v ten večer do Georgie nedostal – strávil noc v ďalšom lacnom moteli vedľa stánku, ktorý pri ceste ponúkal pomarančový džús –, ale dorazil tam na druhý deň. V meste Brunswick (kde vynašli jedno veľmi chutné jedlo) sa dal na dva týždne najat' ako robotník v recyklačnom

závoде, spravil to rovnako bez rozmýšľania, ako keď ponúkol svoje miesto v lietadle z Tampy. Peniaze nepotreboval, ale zdalo sa mu, že potrebuje čas. Prechádzal premenou a také niečo sa neodohrá zo dňa na deň. Bol tam aj bowling a hneď vedľa reštaurácia Denny's. Neodolateľná kombinácia.

3

S výplatom z recyklačného závodu vo vrecku hneď vedľa peňazí od aeroliniiek sa Tim postavil na brunswický príjazd k medzištátnej diaľnici I-95 Sever a na tuláka sa cítil riadne zazobaný. Stál tam na slnku vyše hodiny a už to chcel vzdať a vrátiť sa na studený čaj do Denny's, keď pri ňom spomalil a zastal stejšn Volvo. Zadok plný kartónov. Postaršia žena za volantom stiahla okno na strane spolujazdca a premerala si ho cez hrubé sklá okuliarov. „Nie ste veľký, ale máte svaľy,“ zhodnotila ho. „Neznásilňujete? Nie ste maniak?“

„Nie, pani,“ odpovedal Tim a pomyslel si: Akú inú odpoveď očakáva?

„Inú odpoveď by ste mi asi aj tak nedali, všakže? Idete až do Južnej Karolíny? Podľa tej cestovnej tašky by som povedala, že áno.“

Popri jej Volve prefičalo hore príjazdom iné auto a za-trúbilo. Nevenovala mu pozornosť, stále uprene pozorovala Tima.

„Áno, pani. Až do New Yorku.“

„Tak vás vezmem do Južnej Karolíny – do toho zaostaleho štátu to nie je až tak ďaleko, ale ani blízko –, ak mi za to trochu pomôžete. Ruka ruku umýva, ak viete, ako to myslím.“

„Vrana vrane oko nevykole,“ uškrnul sa Tim.

„Klať oči si nebudeme, ale nastúpte.“

Tim poslúchol. Volala sa Marjorie Kellermanová a viedla v Brunswicku knižnicu. Navyše patrila do akéhosi spolku s názvom Juhovýchodná knižničná asociácia. Ktorý, ako povedala, nemá peniaze, lebo „Trump a jeho poskokovia nám všetko pobrali. Kultúre rozumejú asi tak ako osol algebre“.

Asi o sto kilometrov na severe, stále v Georgii, zastavila pri maličkaj knižnici v meste Pooler. Tim povykľadal z auta kartónové škatule s knihami a poprevádzal ich na vozíku dnu. Potom zvnútra vyviezli zo desať ďalších kartónov a naložili ich do Volva. Tieto, vysvetlila mu Marjorie Kellermanová, sú určené pre verejnú knižnicu v Yemassee, zhruba o šesťdesiat kilometrov severnejšie, už za hranicou s Južnou Karolínou. Ale zakrátko po tom, čo prešli cez Hardeeville, sa ich postup zastavil. Autá a dodávky upchávali oba jazdné pruhy a nové sa rýchlo zaraďovali za ne.

„Jaj, toto fakt neznášam,“ ponosovala sa Marjorie, „v Južnej Karolíne je to v jednom kuse, lebo sú to držgroši a nerozšíria cestu. Niekde vpredu bola asi havária, a keďže tu majú len dva jazdné pruhy, nedá sa obísť. Budem tu trčať pol dňa. Pán Jamieson, môžem vás oslobodiť od ďalších povinností. Na vašom mieste by som teraz vystúpila, vrátila sa peši na odbočku pri Hardeeville a skúsila šťastie na ceste číslo sedemnášť.“

„A čo tie kartóny s knihami?“

„Nebojte sa, nájdem si na pomoc pri vykladaní ďalší mocný chrbát,“ odvetila a usmiala sa naňho. „Ak mám pravdu povedať, uvidela som vás tam stáť na horúcom slnku a rozhodla som sa, že musím v živote aj trochu riskovať.“

„No, ak to myslíte vážne...“ V dopravnej zápche ho chytala klaustrofóbia. Podobná, akú cítil v strede turistickaj triedy v lietadle aerolínií Delta. „Ak sa vám zídem, tak zostanem. Nedá sa povedať, že by ma hnal čas.“

„Myslím to vážne,“ vyhlásila. „Veľmi ma tešilo, pán Jamieson.“

„Potešenie je na mojej strane, pani Kellermanová.“

„Nepotrebuje finančnú pomoc? Ak áno, môžem vám dať desať dolárov.“

Dojala ho a prekvapila – nie prvý raz – obyčajná láskavosť a štedrosť obyčajných ľudí, najmä tých, ktorí nemajú na rozdávanie. Amerika bola stále fajn krajina bez ohľadu na to, koľkí (a medzi nimi z času na čas aj on) by s tým nesúhlasili. „Kdeže, netreba. Ďakujem za ponuku.“

Podal jej ruku, vystúpil a vrátil sa po krajnici núdzového pruhu diaľnice I-95 k hardeevillskej odbočke. Keďže ho na sedemnástke nikto hneď nevzal, prešiel sa niekoľko kilometrov na miesto, kde sa spájala so štátnou cestou číslo 92. Smerovka tu ukazovala k mestu DuPray. To už bol podvečer a Tim sa rozhodol, že si radšej nájde na noc motel. Zrejme to bude zase ďalší lacný podnik, ale iné možnosti – spať pod širákom a dať sa zožrať komármi alebo v nejakej farmárskej maštali – boli ešte menej lákavé. A tak vykročil smerom na DuPray.

Veľké udalosti sa odvíjajú od malých zvrátov.

4

O hodinu sedel na kameni na kraji dvojprúdovky a čakal, kým cez priecestie prejde zdanlivo nekonečný nákladný vlak. Aj ten šiel smerom na DuPray majestátnou rýchlosťou necelých päťdesiat kilometrov za hodinu: dobytčiaky, automobilové vozne (väčšina naložená skôr vrakmi než novými vozidlami), cisterny, nákladné plošiny a nízkostranné vozne naložené bohvieakými hnusnými substanciami, ktoré by v prípade vykoľajenia mohli zapáliť borovicové lesy alebo obklopiť obyvateľstvo DuPraya smradľavými, dokonca možno smrtiacimi výparmi. Na záver sa objavil oranžový technický vozeň, kde v záhradnom kresle sedel chlapík v montérkach, čítal knihu v mäkkej väzbe a fajčil cigaretu.

Zdvihol zrak od čítania a kývol Timovi na pozdrav. Tim okamžite odkýval.

Mesto samo bolo o tri kilometre ďalej, vybudované okolo križovatky cesty SR 92 (tu zvanej Main Street) s inými dvoma cestami. DuPray vyzeral, že z väčšej časti unikol reťazcovým obchodom, ktoré si podmanili väčšie sídla – bolo tu síce Western Auto, ale zatvorené a s oknami zatretými mydlom. Tim si všimol potraviny, drogériu, obchod s názvom Merkantil, kde mali zrejme z každého rožka troška, a dva salóny krásy. Bolo tam aj kino s nápisom na markíze NA PREDAJ ALEBO NA PRENÁJOM, obchod s automobilovými súčiastkami, ktorý sa hrdil názvom Rýchlovka, a reštaurácia nazvaná Bufetík u Bev. Boli tam tri kostoly, jeden meto-distický, dva neznačkové, všetky typu „podte k Ježišovi“. V šikmých parkovacích boxoch nakreslených po okraji cesty v celej obchodnej štvrti nestálo viac ako dvadsať roztrúsených áut a farmárskych dodávok. Chodníky boli takmer opustené.

O tri bloky ďalej a po ďalšom kostole uvidel motel. Za ním, kde sa Main Street pravdepodobne vracala k označeniu SR 92, bolo ešte jedno železničné priecestie, depo a rad plechových striech, čo sa ligotali na slnku. Za týmito stavbami sa znovu rozprestierali husté borovicové lesy. Dohromady to Timovi pripadalo ako mesto z country balady, jednej z tých nostalgických pesničiek, aké spieva Alan Jackson alebo George Strait. Motelový vývesný štít bol starý a hrdzavý, možno to tam bolo zavreté rovnako ako kino, ale keďže podvečer sa míňal a zdalo sa, že je to v celom meste jediná možnosť strechy nad hlavou, Tim zamieril k nemu.

V polovici cesty, za mestským úradom, prišiel k tehlovej budove s bočnými múrmi obrastenými brečtanom. Na úhľadne pokosenom trávniku stála tabuľka hlásajúca, že je to Úrad šerifa okresu Fairlee. Tim si pomyslel, že to musí byť okres chudobný ako kostolná myš, ak je jeho sídlom toto mestečko.

Pred budovou parkovali dve policajné autá, jedno z nich pomerne nový sedan, druhé staršia zablatená Toyota 4Runner s majákom na prístrojovej doske. Tim pozrel na vchod – bol to takmer podvedomý rýchly pohľad tuláka s pomerne veľkým množstvom hotovosti vo vrecku –, prešiel ešte pár krokov, potom sa vrátil a lepšie si obzrel nástenky zavesené z oboch strán pri dvojkridlových dverách. Najmä jeden oznam. Myslel si, že ho prvý raz prečítal zle, ale chcel si to ešte overiť.

Dnes, v tejto ére, určite nie, pomyslel si.

Ale bolo to tam. Vedľa plagátu s nápisom AK STE SI MYSLELI, ŽE MARIHUANA JE V JUŽNEJ KAROLÍNE LEGÁLNA, TAK STE SA MÝLILI bol ďalší, kde stálo len HLADÁME NOČNÉHO STRÁŽNIKA. UCHÁDZAČI, HLÁSTE SA VNÚTRI.

Fíha, pomyslel si. To je mi teda závan minulosti.

Obrátil sa k hrdzavému vývesnému štítu motela a znovu zastal, uvažoval, čo ten inzerát znamená. Presne vtedy sa jedno krídlo dverí na policajnej stanici otvorilo, von vyšiel chudý poliš a poprával si čiapku na ryšavých vlasoch. Klesajúce slnko sa mu odrazilo od odznaku. Obzrel si Timove baganče, zaprášené džínsy a modrú plátennú košeľu. Oči sa krátko zdržali na cestovnej taške, ktorú mal Tim prehodenú cez plece, až potom sa zdvihli k tvári. „Pomôžem vám, pane?“

Rovnaký impulz, ktorý ho prinútil v lietadle vstať zo sedadla, ho pochytal znovu. „Asi skôr nie, ale ktovie?“

5

Ryšavý poliš bol zástupca šerifa Taggart Faraday. Zaviedol Tima dnu, kde do kancelárie prúdili dobre známe pachy líhu a čpavku zo štyroch ciel predbežného zadržania. Predstavil ho Veronice Gibsonovej, zástupkyňi šerifa

v strednom veku, ktorá dnes poobede slúžila na dispečingu, a potom si od Tima vypýtal vodičský preukaz a aspoň jeden ďalší doklad totožnosti. Tim mu okrem vodičáku ponúkol policajný preukaz zo Sarasoty, ale nepokúsil sa nijako zatajiť skutočnosť, že prestal platiť pred deviatimi mesiacmi. Aj tak sa postoj zástupcov, keď preukaz uvideli, trochu zmenil.

„Nemáte pobyt v okrese Fairlee,“ poznamenala Ronnie Gibsonová.

„Nie,“ uznal Tim, „vôbec nie. Ale mohol by som mať, keby som sa stal nočným strážnikom.“

„Veľa tam nezarobíte,“ povedal Faraday, „a tak či onak to nie je na mne. Prijímanie a prepúšťanie má na starosti šerif Ashworth.“

Ronnie Gibsonová doložila: „Náš posledný nočný strážnik šiel do dôchodku a presťahoval sa do Georgie. Ed Whitlock. Má ALS, tú onú, Gehrigovu chorobu. Milý chlapík. Smola. Našťastie sa tam má oňho kto starať.“

„Najhoršie dopadnú vždy tí milí,“ vyhlásil Tag Faraday. „Daj mu formulár, Ronnie.“ Potom smerom k Timovi dodal: „Sme malý tím, pán Jamieson, sedem ľudí, z toho dvaja len na pol úväzku. Viac si daňoví poplatníci nemôžu dovoliť. Šerif John teraz hliadkuje. Ak nepríde o piatej, najneskôr o pol šiestej, tak sa pobral domov na večeru a uvidíme ho tu až zajtra ráno.“

„Pre istotu sem večer ešte prídem. Teda ak je otvorený motel.“

„Myslím, že Norbert má zopár izieb,“ povedala Ronnie Gibsonová. S ryšavcom si vymenili pohľad a obaja sa rozosmiali.

„Tipujem, že štyri hviezdičky mu asi nepridelili.“

„K tomu sa radšej nevyjadrujem,“ pokrčila plecami Gibsonová, „ale na vašom mieste by som sa predtým, ako si ľahnete, pozrela do postele, či tam nie sú tie krpaté červené